

jeg tillader mig at bemærke, at man ikke maa rette Anken derfor imod Jurisdiktionscheferne. Disciplinen skal opretholdes igjennem det gode Forhold, der kan skabes, men eventuelt igjennem Straffeloven, det er klart, men enhver Jurisdiktionschef har sit Ansvar for Mandstugtens Opretholdelse, og den, der søger Mandstugten opretholdt ved at vælge Dagtarrest og Eftertjeneste, er fuldt saa berettiget til at gaa den Vej som den, der søger Mandstugten opretholdt gjennem mørk Arrest og ingen Eftertjeneste. Og nu den Menige? Ja, jeg har hørt om disse Foredrag, der skulde holdes for de Menige om Straffeloven og om Grundloven og der er stillet Vndringsforslag derom. Hvorledes vil man -- man holde nok saa mange Foredrag for de Menige, som man vil -- bringe de Menige til at forstaa, at en saadan Omsætning ikke er vilkaarlig. Hvorledes skal man faae den Menige til at forstaa, at den Mand, der har begaaet en grov Forseelse, for hvilken han tiltales for en Krigsret og dømmes til Straf af Fængsel paa Bånd og Brød, maasse kommer til at ligge til en kortere Eftertjeneste end den, der har begaaet en meget mindre Forseelse, som er straffet udenfor Krigsret af Jurisdiktionschefen med Dagtarrest. Jeg tvivler paa, at man meget let skal faae Menige til at forstaa dette, men saa snart det Dødblik kommer, at det gaar op for Underklasserne, saa snart der vækkes Tvivl om, at Retfærdigheden er blind, saa er Betingelsen for alt Samliv i Hæren ødelagt, saa er Manden og Zonen ødelagt. Jeg har bestandig udtalt mig mod denne Eftertjenesteparagraf, saavel saaledes som den var affattet i § 33, som i endnu højere Grad imod den, som den her er affattet, og naar jeg gjør det, saa taler jeg lige saa meget i de Meniges Navn, som jeg ønsker betryggede mod enhver Vilkaarlighed, som jeg taler i Befalingsmandens Navn, som jeg paa den anden Side ogsaa ønsker betrygget imod, at der reises Stygge af Tvivl om, at han haandhæver sin Straffemyndighed med Retfærdighed. Selv om derfor Loven var affattet -- det er den nu ikke -- saaledes, at den paa alle andre Punkter tilfredsstillede mig, vilde jeg dog aldrig kunne stemme for et Lovforslag, der i sig har en Paragraf, som den nuværende § 31. Men da min Stilling til Lovforslaget var en saadan, fandt jeg, at det var min Pligt at søge, om jeg ikke kunde finde et andet Forslag, der kunde virke paa det affrækkende Omraade -- thi denne § 31 skal jo virke affrækkende -- som var noget Andet, der ikke aadnede Veien for nogensomhelst Vilkaarlighed, og som gav et Middel til at ramme de virkelig Skyldige paa en følelig Maade, og det er derfor, at jeg i Vndringsforslaget under Nr. 14 har foreslaaet, at enhver menig Krigsmand, der har været straffet tre Gange, og deraf mindst een Gang ved Krigsretsdom, og der ingen Udflugt er til, at han ved at forblive ved sin Afdeling vil

forbedre sig, kan vedkommende militære Minister fortsætte til en Arbeidsafdeling. Min Tanke dermed har ikke været at ville skabe Nogetsomhelst i Retning af en Forbryderkoloni og jeg skal desuden gjøre opmærksom paa, at en hel Del af de Mennesker, der maasse kunne komme ind herunder, slet ikke kunne falde ind under Begrebet Forbryder; thi det kan i og for sig blot være militære Forseelser, der ere begaaede, uden at der behøver at være noget absolut Forbryderisk tilstede. Der er i Vndringsforslaget efter min Mening taget ethvert muligt Hensyn; thi selv om den Vedkommende er straffet tre Gange, deraf den ene Gang ved Krigsretsdom, kommer han ikke derfor til en Arbeidsafdeling, med mindre Afdelingschefen opgiver Haabet om, at han kan forbedre sig ved at blive ved sin Afdeling, og selv om Afdelingschefen opgiver Haabet derom, kommer den Vedkommende dog ikke til Arbeidsafdelingen, med mindre den militære Minister efter en Underfølgelse bestemmer, at han skal derhen, og endelig, selv om han kommer derhen, er han ikke ubeløstet fra at komme tilbage, saa snart han opfylder de Betingelser, der foreskrives for at komme tilbage. At man skulde have ondt ved at finde et Sted, hvor en saadan Arbeidsafdeling kan etableres, tror jeg ikke; thi det vil være let og naturligt at finde det paa Søforterne. Større Vanskelighed vil være forbunden med at finde en Chef for Arbeidsafdelingen, men heller ikke denne Vanskelighed er større, end at den maa kunne overvindes. Jeg indrømmer iøvrigt gjerne, at Chefen for en saadan Arbeidsafdeling maa være en Mand baade af Hoved og af Hjerte. Hvad iøvrigt Vndringsforslaget angaar, skal jeg for at forebygge enhver Misforstaaelse gjøre opmærksom paa, at, naar der i sidste Punktum er talt om Arbeidsafdelinger, er det slet, fordi jeg har tænkt mig Muligheden af, at det kan blive nødvendigt at oprette en for Hæren og en for Flaaden. Mulig vil det dog være tilstrækkeligt at oprette en enkelt Afdeling. Med Hensyn til Tjenestetiden ved en saadan Arbeidsafdeling har jeg tænkt mig, at Enhver, der er til Tjeneste ved den, hjemsendes efter de almindelige Regler, dog saaledes, at, hvis den Afdeling, hvortil han hørte, skulde have Vinterstyrke, maatte han betragtes som forlods udtagen til Vintertjeneste, og at Enhver, der er hjemsendt fra en Arbeidsafdeling, atter indkaldes til denne. Men Bestemmelser som disse bør ikke optages i Straffeloven; de høre naturligt hjemme i Hærloven og kunne jo foreløbig fastsættes ved Egl. Anordning, for saa vidt Thinget skulde finde sig foranlediget til at gaa ind paa mit Forslag. Jeg har herved gjort Rede for de Grunde, der have bevæget mig til at stille Forslaget, som jeg hermed tillader mig at anbefale til Thinget.

Af de øvrige Vndringsforslag skal jeg indfrænke mig til at omtale dem, der ere stillede